

brug, — som Lovgivningen kunde troe at burde hemme. Jeg troer derfor, at det vilde være meget uønsket at erholde en Veiledning til at bedømme, hvad der skal henføres under Begrebet Dyrplageri; thi, uden at jeg skal tale om den Mulighed, som jo Ingen vil kunne nægte, at denne Lov kunde give Politieovrighederne en ganske ubegrændset Ret til at kalde Folk for sig, maaskee endogsaa af mindre hæderlige Motiver, saa kunne jo lige samvittighedsfulde og kyndige Dommere efter deres forskjellige Sindstemning og Opfattelse komme til høist forskjellig practisk Anvendelse af den samme Lov, og selv om man ved Appeller til Overretterne o. s. v. kunde faae et Slags Præjudicater, som i denne Henseende kunde give en Veiledning med Hensyn til Bedømmelsen af, hvad der er Dyrplageri og hvad ikke, saa er dette dog en besværlig Vej at tilvejebringe en saadan Definition paa, især for alle dem, som enten drages til Politieførhør uden tilstrækkelig Grund, eller maaskee endogsaa blive dømt og senere frifundne, ligesom paa den anden Side Banskeligheden ved en saadan Definition let kunde føre til Slaphed i Lovene, thi den vilde ikke naae sit fulde Diemed, hvor den kun indskrænkes til Tilfælde af aabenbart Barbari.

Justitsministeren: Det er ikke undgaaet Ministeriets Opmærksomhed, at Begrebet Dyrplageri er meget vagt og ubestemt, og det var derfor ogsaa oprindeligt Hensigten nærmere at angive i Loven, hvad man nærmest derved maatte forstaae. I Lovens oprindelige Redaction havde man efter Ordet „Dyrplageri“ indskudt en Sætning, saaledes at det heed: „Hvo, som gjør sig skyldig i Dyrplageri, saasom ved at overanstrengre eller sulte et Dyr, eller tilføie det unødvendig Lidelse, o. s. v.“ Man maatte imidlertid erkjende, at selve denne Antydning af Begrebet var meget vag; de Exempler, der vare nævnte, udtømte dog ikke Begrebet, og man troede derfor at burde foretrække blot at nævne Forseelsen ved dens almindelige Navn. Som bekendt, er det ogsaa meget hyppigt, at man i Lovgivningen ikke giver Definitioner; de fleste

almindelige Forbrydelser har man saaledes ingen lovbestedte Definitioner paa; det er overladt til Domstolene at afgjøre, hvilke Handlinger der gaae ind under de gængse Begreber, og saaledes har man ogsaa troet, at der burde forholdes i dette Tilfælde. Det kan vel være, at med Hensyn til en Forseelse, som den her omhandlede, der især er fremkommen i den senere Tid — idetmindste fremtræde navnlig i Hovedstaden langt hyppigere Exempler derpaa end tidligere — at Dommeren her kan befindes sig i nogen Forlegenhed; men man har troet, at det dog helst maatte overlades hans Sjøn, og hvor Dommeren var i Tvivl om, hvorvidt en Handling gif ind under Begrebet eller ikke, antog man, at han maatte gribe samme Udvei, som i andre lignende Tilfælde, nemlig at henvende sig til Sagkyndige, her navnlig til veterinaarkyndige Folk, for at indhente deres Mening om, hvorvidt Brugen af et Husdyr — thi her er naturligtvis nærmest Tale om disse — kunde ansees at gaae ind under Begrebet af Dyrplageri. Men i hvert Tilfælde kom Ministeriet til det Resultat, at, om der end ikke kunde findes et aldeles nøiagtigt Begreb af, hvad der forstaaes ved Dyrplageri, burde man dog nu have en Straffebestemmelse for denne Forseelse, som tiltog i høi Grad, navnlig her i Hovedstaden. Ogsaa i fremmede Lovgivninger findes Straf for Dyrplageri, uden at Begrebet herom er nærmere bestemt, saaledes navnlig i den nyere norske Criminallovgivning. Saa meget mindre har Ministeriet i den Tvivl, der muligt kunde være om Begrebet, fundet Anledning til at undlade at fremkomme med et Lovforslag i den heromhandlede Retning.

Drejer: De Ottringer, der ere fremkomne fra den første ærede Taler og den høitæredede Justitsminister, foranledige mig til at henstille, om der ikke maatte være Anledning til ved at nedsætte et Udvalg at gjøre et yderligere Forsøg paa at udfinde, om ikke just en ligefrem Definition, saa dog en saadan Veiledning, som den første ærede Taler antydede. Jeg skal derfor tillade mig at forbeholde mig, hvis der yttres sig nogen Samstemning der-